

VINKO BITENC: UKRABLJENI KRALJEVIČ PRAVLJICA

7.

Mesečna noč na morju!

Kdo izmed vas, ki čitate to povest, jo je že doživel. Kdor je užival njeno krasoto, njen pravljичni čar, ta je ne more pozabiti nikdar!

Kakor daleč sega oko, neizmerna vodna gladina oceana, ki se blešči v svitu lune, kakor bi se prelivalo v rahlem valovanju samo zlato in srebro.

In ladja hiti in reže srebrno-zlate valove, kakor bi drčala po mehkem baržunu.

Nad morjem pa se razprostira temnomoder baldahin (obok), ves pretkan z migljajočimi zvezdami. Med njimi pa vesla luna, vsa bleda in dostojanstvena, kakor se spodobi vladarici noči.

In srebrn, z zvezdami posejan širok pas, rimska cesta se vije preko neba, kakor bi bila to pot, ki pelje v deželo bajk in sanj.

A visoko nad njo se blešči zvezda, najlepša zvezda neba, severnica, rešiteljica mnogih ladij, ki so kdaj na morju zgrešile pravo pot.

Morska zvezda!

Mornarji mavriške ladje »Abduraman«, ki je tistega dne odplula iz pristanišča, so imeli priliko občudovati vso lepoto mesečne noči na morju.

A ti se niso menili za to, imeli so polne roke dela. Noč je bila preveč mirna, nikakega vetra ni bilo v soparnem ozračju, zato se je »Abduraman« le počasi pomikal naprej. Kapitan je ukazal razpeti vsa jadra. Kakor velika bela ptica je plavala ladja naprej.

Glasni klici, govorjenje in petje se je razlegalo s krova v tiho noč.

Kapitan je stal v krogu svojih častnikov na sprednjem koncu ladje. Bil je srednjevelik mož, debeluhast, z orlovskim nosom in s polno črno brado.

Svojemu knezu don Pedru je bil kapitan zelo vdan. Nič manj ni ljubil njegovega sina princa don Fernanda. Prisegel je bil, da se mora maščevati nad morskimi roparji.

Medtem, ko so nekateri mornarji opazovali s krova, če bi se odkod ne približevala kaka sumljiva ladja, se je kapitan posvetoval s svojimi častniki.

»Najkasneje v zgodnjih jutranjih urah bomo dosegli obalo Balearskih otokov. Če nas nocoj ne zapazijo, jih lahko jutri presenetimo na otoku v njihovih skrivališčih.«

Častnik, ki je govoril te besede, je bil poveljnik vojaške posadke na ladji.

»Gospodje,« je povzel besedo kapitan; »ne smemo se pre nagliti. Naša prva dolžnost je, da rešimo princa, zato se ne sme nič zgoditi, kar bi predčasno vzbudilo maščevalnost morskih roparjev in bi bilo s tem v nevarnosti življenje princa.«

»Za princa žrtvujemo vse, gospod kapitan!« se je navdušil starejši častnik.

»Vse za našega princa!« so ponovili vsi častniki obenem...

Tiho je ladja plula dalje preko srebrnozlatih vodá. Daleč na obzorju so se v mesečini črtali obronki gorá na Balearskih otokih.

Nenadoma je presekal tišino klic mornarja, ki je visoko gori med jambori vršil službo opazovalca.

»Ho-ho! Ladja se približuje!«

»Vsak na svoje mesto!« je zapovedal kapitan. Častniki so planili na najrazličnejše strani ladje; vsak je imel določen svoj delokrog.

»Vsi vojaki na krov, vsak naj bo pripravljen!« se je glasilo povelje.

Mornarji so tekali po krovu sem in tja. Nekateri izmed njih so splezali na jambore, da bi mogli natančneje opazovati bližajočo se ladjo.

V dolgih vrstah so stali oboroženi vojaki.

Na skrajnem koncu ladje je opazoval kapitan skozi brušeno steklo belo luč, ki je prihajala vedno bliže.

»Brez dvoma, srečali bomo ladjo, če ne zavije v drugo smer.«

Kapitan je zapovedal, naj ugasnejo vse luči na ladji. Povelje se je takoj izvršilo.

Skrivnostna luč v daljavi je zginjala in se spet prikazovala, znamenje, da je domnevana ladja spreminjala smer zdaj na eno, zdaj na drugo stran.

Morala je biti piratska ladja, ki se je hotela na ta način izogniti ne-ljubemu srečanju s kakim oboroženim brodovjem. Kajti v tistih časih so bili pomorski boji med roparskimi in trgovskimi ladjami nekaj navadnega.

Na »Abduramanu« je postalo vse tiho, nihče se ni premaknil s svojega mesta.

Bolj in bolj se je ožila razdalja med obema ladjama, že so se mogla razločiti jadra na prihajajočem brodu.

»Prižgite luči! Snemite jadra! Ladja, ki se nam bliža, je brez vidne mednarodne zastave, torej neprijateljska. Nadaljnja povelja sledel!»

Po teh besedah je postalo na krovu »Abduramana« živahno, kakor v mravljišču.

Vse je tekalo, hitelo po krovu sem in tja, kakor da se kosajo, kdo bo urnejši.

In še nekdo, na katerega smo doslej čisto pozabili, je skakal z enega jambora na drugega in pri tem kričal na žive in mrtve.

Bila je to — opica Diki!

Vso vožnjo je prečepela v kakem kotu ladje in se silno klavrno držala. Bržkone je imela — morsko bolezen!

Mavriška ladja se je približala skrivnostni tuji ladji na nekaj streljajev razdalje.

Očividno je tuja ladja, po velikosti navadna jadrnica, hotela ubožati, kajti ugasnila je bela luč in glasno vznemirjenje je nastalo na njenem krovu.

Takrat pa je mavriški kapitan zaklical z močnim glasom:

»V imenu njegove Svetlosti don Pedra — vdajte se!»

V odgovor je počil strel na jadrnici.

Kapitan je zdaj vedel natanko, da ima opravka z morskimi roparji.

»Dečki,« je zaklical mornarjem, »razpnite jadra, ta ladja nam ne sme uiti!»

Zaskripali so jambori in s podvojeno hitrostjo je »Abduraman« sledil svoji nasprotnici.

»Bodite pripravljeni, a ne streljajte še!» je zapovedal kapitan.

V nekaj minutah je bila mavriška jahta tik za hrbtom bežeči jadrnici. Ta je naenkrat začela pluti počasneje. Temne postave so se prerivale po njenem krovu.

Tedaj je ena izmed teh postav zgrabila z eno roko malega dečka, z drugo pa je dvignila dolg meč, ki se je bliskal v mesečini, nad dečkovo glavo.

»Če vam je življenje tegale drago, ne zasledujte nas! Samo en sunek — in princa ne bo več med živimi!»

(Dalje prihodnjič.)

